

μυστήρια διαφορωτάτων χωρῶν προσήγγισαν πολὺ πρὸς ἀλλήλα ἕνεκα τοῦ ἔθους τοῦ μπεῖσθαι ὡς πλεῖστα αὐτῶν ἰδίως μεγάλην ὑποδοχὴν ἔλαβεν ἐκ τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν ἢ λατρεία γενικῶς τινος φυσικῆς θεότητος (Arulej Met. iib 11. h. 363.), ἣτις ὁμοία οὖσα τῇ Ἀσιατικῇ, παρεβάλλετο ὁμοίως καὶ τῇ Ἰσίδι, τῇ Δήμητρι, τῇ Περσεφόνη καὶ ἄλλ. Ἡ πανδεγῆς αὐτῆ θεότης περιέκλειεν ἐν ἑαυτῇ καὶ τῇ ἐννοίαν τῆς Μαρτὸς Θεῶν Ῥέας καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν πολυσημασίαν κ.) Τελευταίον καὶ ἐν Καρχηδόρι ἐτιμᾶτο (Aby. de civ. 2, 4.). —

Γ', *Διάφορα ὀνόματα καὶ ἐπίθετα τῆς Ῥέας.* (Hrod. I. σ. 469—470) Μεγάλη μήτηρ, μήτηρ τῶν θεῶν, magna mater Deum, Κυβέλη, Cybele (9) Κυβέλη (Cybèle), πρὸς δὲ καὶ Κυβελίς, Κυβελίς, Κυβελιγενής, Cybeleia, Cubelia· οὕτω λέγεται ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ ὄρους Κυβέλου (Διοδ Γ' 58). Ὁ Διόδωρος διαστῆλων τὴν Ῥεάν ἀπὸ τῆς Μεγάλης Μητρός, ταύτην μὲν ἐπονομάζει Βασιλείαν, τὴν δὲ Ῥεάν Πανδώραν (Γ' 57.). Εἶτα Ἀγδιστίς ἢ Ἀδγιστίς (Πσυχ. Στραβ. αὐτόθι. Πσυτ. Α' 4, 5, 8, 17), Ἀνδαίρηνη (ἐκ τῆς Ἀνδαίρας), Ἀσπορινή (ἐκ τοῦ ἐν Μυσίᾳ Ἀσπορίνου ὄρους), Βορεκυνθία (Virg. Aen. 6, 784, Βιμῶ (ἕνεκα τῆς ταυτότητος αὐτῆς μετὰ τῆς θρακίαις Ἐκάτης), Δινδυμήνη (Hrod. Α' 80, Ἀπολλ. Ροδ. Α, 1125, Virg. Aen. 6, 617), μεγάλη ἰδαία μήτηρ τῶν θεῶν (Λιβ. 29, 8, 10), Κιμμοίς θεά, Λοδρίνη, Μηγδονία, Πεσσινουντία (Arulej Met. II. n. 262), Φοσιανή, Πλακιανή, Σιπυληνὴ (Euxd. D. N. II. 534), Ἰσοδρόμη μήτηρ (Στραβ. Θ' σ. 440), Ἀνταίη δαίμων (Ἀπολλ. Ροδ. Α, 1141), Ἀνταίη μήτηρ (Hσυχ. Ἐτυμολ. Μ.), καὶ τέλος ζωογόνος (Lob. Agl. 1277).

Δ', *Τὰ τέκνα, ἀπὸ ἐγέννησεν ἢ ἀρχέγονος Ῥεά* ἐκ τοῦ Κρόνου ἤδη κατὰ τὸν Ἡσιόδον παρετέθησαν. Ἰδιὸν τινα μῦθον ἀνκφέρει ὁ Διόδωρος (Γ' 57), τὴν μεγάλην Μητέρα (Βασιλείαν) καὶ τὴν Ῥεάν (Πανδώραν) δύο ἀδελφῆς θυγατέρας τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Τιταίας ποιῶν, τῇ Βασιλείᾳ ἀνδρὰ μὲν διδοῦς τὸν Ἐπιρίονα, παιδὰς δὲ Ἥλιον καὶ Σελήνην. Θυγάτηρ τῆς Κυβέλης κατὰ Διόδωρον ἦν ἡ Ἀλχη ἢ Ἀλκή (Διοδ. ε. 49). Κατὰ τινὰς ὁ Φρύξ βασιλεὺς Μίδας ἦν υἱὸς τῆς Κυβέλης· ὁ δὲ Μέμωνων (πρὸς Φωτ. κωδ. 224, σ. 740) μνημονεύει τῆς Νικαίας ὡς θυγατρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ Σαγγαρίου.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. 96.)

XXX.

Τῶν Κοιτογιαρναίων.

Τί ἔχουν τῆς Πατρᾶς τὰ βουὰ καὶ στίκου μαραμμένα,
 Δίχως χιονὰ χιονίζονται ὄχιως βροχὴ βροχιῶνται,
 Ἀπ' τῶν κλεφτῶν τὰ κλάματα καὶ ἀπὸ τὰ μυρολόγια,
 Πού βγήκ' ἕνας Δερβέναγας κ' ἕνας κακὸς Ἀράπης,
 Κ' ὄλη μερῆ τοὺς κονηγᾶ καὶ ὄλη μερῆ τοὺς τρέχει.
 Ὅλη μερούλα πολεμοῦν κ' ὄλη μερούλα τρέχουν.
 Κ' ἐπήγαν κ' ἀποκλείσθησαν ψηλά ὅστην Καταβόθρα
 Κ' ἀγνάντευαν κατακαμπῆς κ' ἀγνάντευαν τὸν κάμπο.
 Γιφτάκης ἐχουχούτῃσσι καὶ λέει τοῦ Καλίμη,
 Πούσαι, Καλέμη μου ἀδελφεὲ καὶ πολυσγαπημένε,
 Ἀγνάντευσα κατακαμπῆς, ἀγνάντευσα τὸν κάμπο
 Κ' εἶδα πουλάκια ποῦ ἔρχονταν πὸ πέρα ἀπὸ τὸ Βάλτο
 Πουλί μου, ποῦθεν ἔρχεσαι, πουλί μου, ποῦ πηγαίνεις;
 Ἀπὸ τὸν Βάλτον ἔρχομαι ὅστο Βάλτο θεὸ νὰ πάγω.
 Νὰ πάρε χαιρετίσματα τοῦ Καπετάνου Γόγου
 Νὰ πῆτε τῆς μανούλας μου νὰ πῆτε τῆς ἀδελφῆς μας
 Ποτὲ νὰ μὴ μᾶς καρτερῆ νὰ μὴ μᾶς παντοχάινῃ.
 Καλέμη ἐσκοτώθηκε Γιφτάκης πάει ὅστον τόπο.
 Ἀγνάντευσα κατακαμπῆς, βλέπω ἕνα κυπαρίσσι
 Τὸν Μάη ἀνθίζει σὰν κλαρί, τὸ θειριστὴ σὰν κλῆμα
 Κάνει σταψόλι κόκκινο καὶ τὸ κρασί μουχάτο
 Καὶ ὅσους μανάλας καὶ ἂν τὸ φᾶν κᾶμμιὰ παιδί δὲν κάνει.
 Νὰ τὸ γέ φάει κ' ἡ μάνα μου νὰ μὴ γέ κᾶμει ἐμένα,
 Παρὸ ὅπου μὲ ἔκαμε καὶ πάω σκοτωμένος
 Μαῦρα πουλιά τὸν τριγυροῦν κ' ἄσπρα τὸν τραγουδοῦν,
 Κ' ἕνα πουλι καλὸ πουλι στέκει μὲς τὸ κεφάλι,
 Γιφτρικίμ, τί κακὸ ἔκαμες καὶ σ' ἔχουσε κοιμμένο;
 Τὰ Βιλαΐτια ἐχάλασα τὴν Πάτρα καὶ Ζητοῦνι
 Κ' ἦλθαν καὶ μὲ σκοτώσανε ψηλά ὅστην Καταβόθρα.

XXXI.

Τί ν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται ὅστα Σάλωνα ὅστην χώρα;
 Πολλὰ τουφέκια πέφτουνε ὅστου Μπέη τὸ Σεράγι.
 Σκότωσαν τὸν Καλόγερο τὸν Καπετὰν Ἀλιέη
 Τὸν Κώστ' ἀπὸ τὸ Κράδαρη τὸν Βεραλῆ Θανάση
 Καὶ τὸν Ἥλια ἀπ' τὸ Βιδαρι ποῦ γέ πέντ' ἀδελφάδαι.
 Ἐσίνα πρέπει, μωρ' Ἠλιά, ποῦ γέ πέντ' ἀδελφάδαι
 Οἱ δύο νὰ κλαῖνε ἀπὸ ταχυὰ καὶ τρεῖς τὸ μεσημέρι,
 Κ' αὐτοῦ ὅστο γέμμα τοῦ ἡλιοῦ νὰ κλαῖνε ἡ πέντε ἀντάμα.
 Δὲν ὅστο πα, Διά μου, μιὰ φορά, δὲν ὅστο πα τρεῖς καὶ πέντε,
 Ὅστα Σάλωνα νὰ μὴν κλειθῆς καὶ πολεμο μὴν κάμης.
 Γιατί ναι ὁ Μπέης ἀπιστος καὶ θεὸ νὰ σὲ σκοτώσῃ.
 Διά μου, ποῦ ἐπολέμαες σὰν εἶνε παλληκίρι.
 Δὲν ὅστο πα, Διά μου, μιὰ φορά, δὲν ὅστο πα, Διά μου, δύο
 Ὅστα Σάλωνα νὰ μὴν κλειθῆς νὰ ὅστο πας Διοδάρια
 Νὰ πᾶς νὰ βρῆς τὴν κλεψουριά καὶ τοὺς Καλιακουδαίους
 Νὰ πᾶς πέρα ὅστο Κράδαρη ὅστον ὄμορφο λιδέντη,
 Νὰ σμιζῆτε τοὺς φίλους σας καὶ τοὺς Καλιακουδαίους
 Νὰ πᾶς τὰ χαιρετίσματα τοῦ καπετὰν Ἀλιέη.
 Ὅστα Σάλωνα τὸν σκοτώσαν ὅστου Μπέη τὰ Σεράγια.
 Νὰ γαν καοῦν τὰ Σάλωνα τοῦ Μπέη τὰ Σεράγια,
 Σκότωσαν τὸν Καλόγερο τὸν καπετὰν Ἀλιέη.
 Ὅστην Φήβα κάνει ἀρματωλὸς ὅστην Φήβα κάνει κλέφτης
 Καὶ αὐτοῦ μέσα ὅστα Σάλωνα τὸν κάνουν καπετάνο.
 Μέρα καὶ νύχτα περπατεῖ μέρα καὶ νύχτα τρέχει
 Καὶ Γούρκους δὲν ἀντάμωνε. Τούρκους δὲν ἀνταμόνει.
 Κ' ὁ Μπέης τὸν προβόδισε καὶ τοῦ ὅστειλε καὶ γράμμα.
 Νὰ ῥθῆς, ὦρὲ Καλόγερι, καὶ καπετὰν Ἀλιέη
 Νὰ ῥθῆς μὲς τὰ Σεράγια μου νὰ ῥθῆς ν' ἀνταρμιθοῦμε.

(9) Τὸ ὄνομα παράγεται ἢ ἐκ τοῦ κούβη (κούλωμα), διότι οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἐν ἀντροῖς διατῶντο, ἢ σύσταρχόν ἐστιν τῶ κούβησεν, διὰ τὰ γοητικὰ κινήματα τῶν ἱερέων.

Σκιάζομαι, Μπέη, σκιάζομαι και από άπιστιὰ φοβοῦμαι,
Βάλε τὸ φέσι σου στραβά, κακὸ μὴ βάν' ὁ νοῦς σου.
Δὲν εἶναι ὁ Μπέης ἄπιστος νὰ πάη νὰ σὲ σκοτώσῃ
Μάνας ὁ Μπέης ξακουστός εἶναι ὁ Τζακὴ 'Οδάκης.
Τὸν λόγο δὲν ἀπόστειλε τὸν λόγο δὲν ἀκούει
Γλέπει ταῖς πόρτες κ' ἐκλείσεν καὶ κλειοῦν καὶ τὸ σεράγι.
Πέρτουν τουφέκια ἀπὸ μπροστὰ τουφέκια ἀπὸ ταῖς πλάταις.
Σκοτώσαν τὸν καλόγερο τὸν καπετὰν 'Αλέξη.
Ψιλὴ φωνοῦλα ἔσυρε σὸν παλληκάρη ποῦ ἦταν
Ποῦ εἶσθε, παλληκάρια μου λίγα καὶ παινεμένα,
Νὰ ῥθῆτε νὰ μὴ πάρετε ἀπ' τοὺς σκυλοκονιάρους
Ποῦ μ' ἔφαγαν μὲ ἀπιστιὰ μὲ ἔφαγαν μὲ μπίσα (*)

XXXII.

Κλαῖνε τὰ δένδρα κλαῖνε, κλαῖνε τὰ κλαριά
Κλαῖνε καὶ τὰ λημέρια ποῦ λημέριαζα,
Κλαῖνε τὰ μονοπέτια ποῦ περπάταγα,
Κλαῖνε κ' ἡ βρυσοῦλας μὲ τὸ κρυὸ κερὸ,
Κλαῖνε καὶ τὰ μετόγια ποῦ περνα ψωμί,
Κλαῖνε τὰ μοναστήρια ποῦ περνα κρασί.
Ὁ ἥλιος ἐβασίλευσε καὶ τὸ φεγγάρι ἐχάθη
Καὶ ὁ καθάριος αὐγερινὸς ἐξύγισσε νὰ φέξῃ.
Κ' ἐσὺ, Λαμπράκη μου ἀνεψιέ, εἶλα κάτσε σιμά μου
Καὶ τήραξε τὸ λαδωμά ποῦ μαι λαδωμένος
Ζύγωσε ποῦ θε νὰ γαθῶ καὶ θέλω νὰ ποθάνω
Νὰ σοῦ χαρίσω τ' ἄρματα, τὸ ἔρημο ταμάνι.
Ταῖς τρεῖς ἀράδες τὰ κουμπιὰ τὰ μαλαματωμένα
Καὶ φέρε μου γλυκὸ κρασί ἀπὸ τὸ μοναστήρι
Νὰ βρέξω τὴ λαδωμχτιὰ, τὸ ποῦ μαι λαδωμένος.
Τὸ λαδωμά φαρμακερὸ τὸ βόλι πικρὸ φαρμάκι.
Γιὰ πιάστε με νὰ σηκωθῶ καὶ βάλτε με νὰ κάτσω
Βάλτε κλαριά καὶ στρώστε μου νὰ πέσω νὰ πλαγιάσω.
Τί νὰ σᾶς πῶ, μωρὲ παιδιὰ καίμένα παλληκάρια,
Ζύγωστε ποῦ θε νὰ γαθῶ καὶ θέλω ν' ἀποθάνω
Καὶ φιαῖστε μου τὸ μνημά μου νὰ πέρνη δύο νομάτους,
Νὰ στέκω ὀρθὸς νὰ πολεμῶ καὶ δίπλα νὰ γειμίζω.
Καὶ ἀπ' τὴ δεξιὰ μου τὴ μερὶα ἀφ' τε παραθίρι,
Νὰ μπενοβγαίνουν τὰ πουλιὰ τῆς ἀνοιξῆς τ' ἀηδόνια
Νὰ πέρνουν χαιρετίσματα νὰ πᾶν κατὰ τοὺς κλέφτας.
Ὁ Γιάννης ἐσκοτώθηκε ὁ Γιάννης Ξυλικιότης
Τὸν κλαῖνε γέρας καὶ χωριὰ τὸν κλαῖνε Βιλαίτια.
Κόρσι μου, τί νὰ γίνηκε ὁ Γιάννης Ξυλικιότης
Οὔτε στὸ Ταλάντι φάνηκε οὔτε στὴ Βουδουνίτσα,
Μᾶς εἶπαν πέρα πέρασε καὶ πᾶν στὸν Ἀνδρούτσο
Κ' ἐπῆγε καὶ ἀνταμώθηκε μὲς τὸ Δαδί ἀπὸ πᾶνου.
Καλὴ μερὰ, Καποτόνιο μου, καλῶς τὸν Γιάννη ποῦ ἴθε
Τὸν Γιάννη ἀπὸ τοὺς Ξυλικούς καὶ ἀπὸ τὴν Βουδουνίτσα
Γιάννη μ', θὰ πᾶς στὸ πόλεμο θὰ πᾶς νὰ πολεμήσης.
'Σαν ἔκαμε κ' ἐκίνησε σὰν ἄξιο παλληκάρη
Καὶ τραγουδῶντα κίνησε καὶ τουφεκῶντα πάει.

XXXIII.

Ὅλα τὰ δένδρα τὴν αὐγὴ δροσιὰ ναι φορτωμένα
Ἀπ' τῶν κλεφτῶν τὰ κλαύματα κ' ἀπὸ τὰ μυρολόγια
Ἐνα πουλάκι ἔξιδυαίνε ἀπὸ το Πατρατζίκι,
Ψάχνει νὰ βρῆ τὴν κλεφταυριά τὸν Μίτσο Κοντογιάννη
Νὰ πῆ τὰ χαιρετίσματα ποῦ χάθηκ ὁ ἀδελφός του
Κ' ὁ Ζαχαράκης τὸ πιασε καὶ τὸ συχορωτάει
Πές μου πές μου, πουλάκι μου κάνένα καλὸ χαμπέρι.

(*) Οἱ Μπέηδες τῶν Σαλώνων ἐρόνευσαν ἐπιδοθλως δέκα παλληκάρια ἐνῶ ἐσυμποσίαζον. Ὁ Καλόγερος ἦταν ὁ Παπᾶ Τουφέκης, κλέφτης μετὰ τοῦ Ἀνδρούτσου. Εἶχε εἰς πολεμήσει καὶ ἐναντίον τοῦ Ἀνδρούτσου. Τότε ὁ μὲν Παπᾶ Τουφέκης, ὁ καὶ Ἀλίθιος λεγόμενος, κατεῖχε τὸ ἡμισυ μέρος τῆς πόλεως, ὁ δὲ Ἀνδρούτσοε τὸ ἄλλο ἡμισυ. Ἐμάχητο δὲ ὁ Ἀνδρούτσοε ἐντὸς τῶν Ἐκκλησιῶν.

Τί νὰ σᾶς πῶ, μωρὲ παιδιὰ, καίμένα Ζαχαράκη
Ἐφές ἤμουν σὰν Γιάννινα στὴν πόρτα τοῦ Βεζύρη
Κ' ἀκουσα τὸν Μουτσαβαρῆ καὶ τὴν κρυφὴ κουδένια
Ἐκραξε κ' ἐπροβόδησε ἕναν κακὸν Ἀράπη.
Καὶ ὁ Ζαχαράκης τὸ ἔμαθε πᾶν ὁ Παπᾶς τοῦ τόπου.
Πεῖναι καὶ γράφει μὴ γράφῃ κ' ἕνα κομμάτι γράμμα
Δὲν σὲ φοβοῦμαι, Γιουσὺφ Ἀγᾶ, 'στὸ νοῦ μου δὲν σὲ βάνω
Ἐγὼ τρακόσους σι' ἄγραφα κατὸ 'στὸ Κορκενῆσι
Τὸν Κοντογιάννη καρτερῶ νὰ πᾶν ν' ἀνταμωθοῦμε
Νὰ πάμε νὰ βρωτήσουμε γιὰ αὐτὸν τὸν Καπετάνιο.
Μᾶς εἶπαν πῶς σκοτώθηκε μᾶς εἶπαν πᾶν 'στὸν τόπο,
Ὁ Καπετάνιος σκοτώθηκε καὶ ὁ Γάγος λαδωμένος,
Καὶ ὁ Μίτσοε κάνει τὸν κατήφορο καὶ πᾶει κατὰ τὸν Βάλτον
Κ' ἐπῆγε κ' ἐπολέμησε τὸν Γιουσὺφ Ἀράπη
Τὸν Ζαχαράκη ἐσκοτώσαν καὶ τὸν Καλέμη πιάνου.

XXXIV.

Μ' ἐγέλασεν ἡ χαρκαυγὴ τὴν νόχτα μὲ φεγγάρι,
Κ' ἐδῆκα νόχτα στὸ βουνὸ ψηλὰ στὰ κορφοβούνια
Κ' ἀκούω τὸν ἀνεμὸν κ' ἤχῃ καὶ τὰ βουνὰ μαλλόνου,
Ἐσεῖς βουνὰ τῶν Γρεβενῶν καὶ πεύκη τοῦ Μετσόβου
Τ' ἔχετε καὶ μαλλόνετε τ' ἔχετε καὶ βρυζέ-θε;
Μῆνα τὰ χιόνια σᾶς βαροῦν μὴ νᾶν τὸ νερὸ κρύο;
Μηδὲ τὰ χιόνια μᾶς βαροῦν μηδ' εἶν' τὸ νερὸ κρύο
Μὲν βγῆκαν κλέφταις 'στὸ μανδρὶ ὁ Καπετάν Γιάννης
Καὶ μᾶς ἐπῆραν τὰ παιδιὰ καὶ μᾶς τὰ πῆσαν σκλάβους,
Χαλεύουνε τὴν ξαγορὰ πέντε χιλιάδαις γρόσια
Καὶ θέλουνε τὸ Μέτσοβο, θέλουνε τὸ Ζαγόρι
Καὶ θελεὶ καὶ τὸ Γρεβενὸ, νὰ μὲνῃ Καπετάνος.
Γρήγορα τὸ Μ.
Τρεῖς μεροῦλας σᾶς καρτερῶ καὶ τρεῖς ἡμερονόχια
Καὶ θέλω τὸν Μουρσαλῆ νὰ γίνω καπετάνιος
Νὰ περπατῶ στὸ Μέτσοβο νὰ πᾶω στὸ Ζαγόρι
Ζαγόρι ποῦ ναι ξακουστό 'στὴν πόλ: ξακουσμένο.
Καὶ ἀλλιῶς νὰ μὴν τὸ κάμντε καὶ ἀλλιῶς νὰ μὴν τὸ πῆτε
Βάνω φωτιὰ μὲς τὰ χωριὰ καίω τὰ . . .
Τὸ Βιλαίτια τ' ἀκουσαν πολὺ ἄχσινὰ τοὺς ἴθε
Τρέχουνε μὲς τὰ Γιάννινα πηγαίνουν 'στὸν Βεζύρη
Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ πάθαμε ἀπὸ τὸν Καπετάν Γιάννη
Ποῦ μᾶς ἐπῆρε τὰ παιδιὰ καὶ μᾶς τὰ ἐπῆρε σκλάβους ;

XXXV.

Σηκίνομαι πολὺ ταχὺ μαῦρος ἀπὸ τὸν ὕπνο
Καὶ πέρνω δίπλα τὰ βουνὰ, δίπλα τὰ κορφοβούνια
Καὶ μὲ τὸν ἥλιο μάλλουαν μὲ τὸν ἥλιο μαλλόναν
Ἦλιε, δὲν κροῦς ἀπὸ ταχιά μὲν κροῦς τὸ μεσημέρι
Νὰ θυγῶν τὰ λάφια 'στὰ δουνὰ νὰ μὲ παρηγορήσουν,
Ὅλα τὰ λάφια βγήκανε καὶ ὄλα δροσολογιώνται
Καὶ μὴ λάφια ταπεινὴ δὲν πάει κοντὰ μὲ τ' ἄλλα,
Ὅλο τ' ἀπόσκια περπατᾷ καὶ τὰ ζερβὰ κοιμάται,
Κ' ὅπ' εὖρη γάργαρο νερὸ θολώνει καὶ τὸ πίνει.
Δώδεκα χρόνια ἔκαμε στέρφα δίγως μωσχάρι
Καὶ ἀπὸ τοὺς δώδεκα καὶ ἐμπρός ἐδῆκε ἀγκαστρωμένω.
Τὸ κύταξε τ' ἀνάβρεψε τὸ φιαίνει τριῶν χρονῶν
Εἶχε τ' Ἀπρίλι τὴ δροσιὰ τοῦ Μᾶη τὰ λουλούδια.
Καὶ ὁ κυνηγὸς τὸ εἰδίλιζε ἀπὸ φηλὴ ραχοῦλα.
Πῆγε καὶ τὸ καρτέριψε σίνα στενὸ σωκάκι
Καὶ βίχνει καὶ τὸ σκοτώσε καὶ τὸ 'χει σκοτωμένο
Καὶ τὴν τὸ κακὸ ποῦ ἔκαμε μ' ἐμὲ τὴν ἀλαίνα,
Καὶ τώρα μοῦ τὸ σκοτώσε καὶ τὸ 'χει σκοτωμένο;
Ἐχει σταυρὸ στὰ κέρατα καὶ κούπα μὲς τὴν μπάλα.
Σὲ καταριῶμαι θλίβερά καὶ προκοπὴ μὴν κάμης
Θὰ περπατῆς νὰ θλίβασαι νὰ σκούζης νὰ φωνάζης.

